

Bekroond
met de
Averbode
Verhalenprijs
2018

**Flaamse
filmpjes**

3391 - Maandlijks - 90e jaargang - 06.09.2019 - P.1092.78 - Afgiftekantoor: 2440 Geel

Olga Maria Berger

De blauwe draad

1

detective

uitgeverij
averbode

**vlaamse
film**pjes

Olga Maria Berger

De blauwe draad

Met tekeningen van Stieven van der Poorten

De blauwe draad

Bomma

‘Met de lift of met de trap?’ vraagt Dieneke. ‘Trap’, zegt Bas. ‘Yoek heeft beweging nodig.’

Hij haalt Yoek uit de zak van zijn jas en zet de rat op de trap. ‘Toe maar,’ moedigt hij het dier aan. Yoek hipt een tree op en dan de volgende. ‘We gaan naar bomma’, zegt Dieneke. Meteen racet Yoek naar boven en hij glipt de hoek om. ‘Help’, klinkt het van boven. ‘Een rat!’

Bas en Dieneke rennen de trap op. Bovenaan staat de buurvrouw van bomma, mevrouw Jansen. Ze heeft haar handen tegen haar borst gedrukt.

‘Een rat!’ Dan knijpt ze haar lippen samen en ze kijkt heel boos. ‘Zo, zijn jullie het’, zegt ze onheilspellend zacht. ‘De tweeling met die vieze rat!’ ‘Hij is niet vies’, zegt Bas, terwijl hij Yoek in de zak van zijn wijde trui stopt.

‘Nog tegenspreken ook!’ Mevrouw Jansen haalt diep adem en schreeuwt dan: ‘Als jullie een tweeling zijn, dan ... dan ...!’

Haar hoofd wordt rood. ‘Zo’n dikzak en zo’n spriet!’ Nu wordt Dieneke ook boos.

‘Bas is helemaal niet dik!’ schreeuwt ze terug. ‘Het is niet netjes om te schreeuwen tegen volwassenen.’

Dieneke dwingt zichzelf om rustig te praten.

‘Bas heeft bolle wangen en hij draagt altijd wijde truien, maar hij is niet dik. En ik ben geen spriet.’ Mevrouw Jansen legt haar handen op de rollator die voor haar staat. ‘Laat het niet meer gebeuren met die rat’, zegt ze streng. ‘Jullie bezorgen iemand nog eens een hartinfarct. Dit is een flat voor ouderen en velen van ons hebben een zwak hart.’ ‘Niemand gaat ooit met de trap’, zegt Bas.

Hij duwt tegen de glazen deur die naar de hal van zes appartementen voert. In één ervan woont bomma. ‘Hoe kunt u de trap af met de rollator?’ ‘Ik ga ook niet met de trap’, zegt mevrouw Jansen. ‘Ik wilde even controleren of de poetsvrouw de trap had schoongemaakt.’

Dieneke glipt langs mevrouw Jansen door de glazen deur.

In de hal staat meneer Toon, de andere buur van bomma. Hij leunt tegen de deurpost van zijn appartement. ‘Ik dacht al dat jullie zouden komen’, zegt hij. ‘Het is woensdag. Jullie zijn later dan anders.’ Dieneke loopt snel naar het appartement van bomma en belt aan. De deur gaat niet open. Dieneke belt nog een keer, doet de klep van de brievenbus open en roept: ‘Bomma, wij zijn het!’

‘Is ze niet thuis?’ vraagt Bas verbaasd. ‘Ze weet dat we komen.’

‘Even boodschappen doen?’ vraagt Dieneke zich hardop af. Misschien is bomma wel van die heerlijke roze koeken gaan halen.

Dieneke zet haar rugzak op de grond en zoekt in het voorvak naar de sleutels die aan een lange venter zitten. Een is van de buitendeur van het gebouw en een is van bomma's appartement. Dieneke doet de sleutel in het slot. Opeens krijgt ze een duw. Meneer Toon draait de sleutel om, haalt hem uit het slot en gaat naar binnen. Hij wil de deur voor hun neus dichtdoen, maar net op tijd steekt Bas zijn voet ertussen. Meneer Toon probeert niet om de voet weg te duwen, maar beent met grote passen het appartement in. Bas rent achter hem aan. Dieneke is zo verbaasd, dat ze nog maar net de deur kan tegenhouden voor die dichtvalt. Dan holt ze. In de kamer zit bomma op een stoel. Haar handen zijn met een touw vastgebonden aan de leuning en er zit een groot stuk ducttape op haar mond geplakt. Voor haar ogen heeft ze een sjaal.

‘Bommal!’ gilt Dieneke.

Meneer Toon knielt naast de stoel. Hij maakt de sjaal los en trekt de plakband van bomma's mond. Nu ziet Dieneke dat bomma een blauw oog heeft en een dikke lip.

‘Haal een schaar’, zegt meneer Toon tegen haar. ‘We moeten haar losmaken.’ Dieneke rent naar de keuken en doet een lade open.

‘Onze bomma zit vastgebonden in haar kamer’, hoort ze Bas achter zich zeggen. Ze kijkt om. Bas heeft de telefoon van bomma in zijn handen.

Voor hij meer kan zeggen, grist meneer Toon de telefoon uit Bas’ hand. ‘Even wachten tot we weten of ze hulp nodig heeft’, zegt hij.

Bas grijpt de telefoon terug. ‘Er moet politie komen.’ Hij gaat in de hoek van de kamer staan en houdt meneer Toon in het oog. Het is duidelijk dat hij de telefoon geen tweede keer laat afpakken.

Dieneke heeft de schaar gevonden en gaat ermee naar bomma.

‘Laat mij maar’, zegt meneer Toon. Hij knipt het touw door dat om bomma’s polsen zit.

Bomma wrijft haar polsen met een van pijn vertrokken gezicht.

‘Heb je pijn?’ vraagt Dieneke. Ze slaat haar armen om Bomma’s nek. ‘Bomma, zeg iets!’

‘Laat haar eerst even op adem komen’, zegt meneer Toon.

‘Politie en een dokter’, hoort ze Bas zeggen.
‘Meteen.’

Het is een drukte van jewelste in de kamer van bomma. Ze zit in haar stoel, terwijl de verpleger van de ziekenwagen zich over haar heen buigt. Twee agenten kijken toe.

Laat er niets ergs met bomma zijn, denkt Dieneke.

Een agente buigt zich naar haar toe.

‘Hoe zijn jullie binnengekomen?’

‘Met de sleutels’, zegt Dieneke.

‘Ben je de sleutels weleens kwijt geweest?’ vraagt de agente.

‘Nog nooit, behalve nu. Meneer Toon heeft ze. Wilt u hem vragen of hij ze teruggeeft?’

De agente glimlacht. ‘Zal ik doen.’

‘Meneer Toon pakte de sleutels af en duwde ons opzij,’ zegt Dieneke boos.

‘Is dat zo?’ vraagt de agente aan meneer Toon.

‘Ik hoorde een kwartier geleden haar deur hard dichtslaan en iemand door de hal rennen. Niemand rent hier, behalve de tweeling op woensdagmiddag.’

De voetstappen die ik hoorde, waren van een volwassene.'

'Waarom hebt u de politie niet gebeld?' schreeuwt Dienneke.

Meneer Toon wordt rood. 'Het kon ook niets bijzonders zijn. Misschien had je bomma ruzie met iemand.'

'Bomma maakt nooit ruzie.'

'Ik heb aangebeld, maar ze deed niet open. Ze had geen behoefte aan gezelschap, dacht ik. Maar ik was ongerust en wilde niet dat de tweeling haar zou zien als er iets mis was.'

'Had dan de politie gebeld', zegt Dienneke. 'U wilde ook niet dat Bas de politie belde. Zelfs niet toen u zag dat bomma was vastgebonden.'

Meneer Toon wordt nog roder. 'Ik houd niet van politie', zegt hij en met grote passen loopt hij de kamer uit.

'Wacht even', roept de agente hem na. 'Ik wil nog met u praten.'

Meneer Toon luistert niet en loopt door.

'Hij woont naast me, hij is vlakbij,' zegt bomma zacht.

‘Hoe is het met je, bomma?’ vraagt Dieneke.

‘Niets aan de hand, alleen een blauw oog.’

Dieneke kijkt naar de verpleger. Hij glimacht.

‘Inderdaad niets ernstigs. Mevrouw heeft alleen rust nodig.’

‘Wat is er gebeurd?’ vraagt Dieneke.

‘Er dook ineens iemand achter me op toen ik de boodschappen in de keuken neerzette. Hij drukte mijn mond dicht, daar heb ik een dikke lip door gekregen. Dat blauwe oog gebeurde tijdens het vastbinden. Ik spartelde tegen en toen kreeg ik een klap.’

‘Hebt u die persoon gezien?’ vraagt de agente.

‘Hij stond steeds achter me, tot ik die sjaal voor mijn ogen kreeg.’ Bomma slaat haar hand voor haar mond. ‘Hij moet al binnen geweest zijn toen ik terugkwam!’

Wat wilde de overvaller toch? vraagt Dieneke zich af.

Bomma is niet rijk. Ach ... De sieraden?

Dieneke trekt de lade open onder de televisie.

Helemaal achteraan moet het houten kistje staan, verborgen achter een paar oude boeken.

Er zitten prachtige ringen, armbanden, kettingen en oorbellen in.

Sommige sieraden zijn heel duur, omdat ze met diamanten zijn versierd. Maar Dieneke ziet het doosje niet.

‘Heeft de dief iets meegenomen?’ hoort ze de agente vragen.

Bomma kijkt om zich heen. ‘Volgens mij niet.’

‘Het sieradendoosje’, zegt Dieneke. De tranen schieten weer in haar ogen. Bomma was er zo trots op.

‘Weet iemand dat u sieraden hebt?’ vraagt de agente.

‘Dat weet iedereen’, antwoordt Bomma. ‘Ik draag ze vaak. Het is zonde om ze in een doos te bewaren.’

Bas komt naast Dieneke staan en haalt Yoek uit zijn zak. ‘Goed snuffelen, Yoek’, zegt hij zacht. Yoek verdwijnt achter het gordijn. Even later ziet Dieneke de rat in een hoek van de kamer. Misschien vindt Yoek iets.

‘Dieneke’, zegt bomma. ‘Kom eens hier.’ Ze steekt haar hand uit. ‘Was je daarnet erg geschrokken?’

Dieneke gaat op het puntje van bomma’s stoel zitten.

‘Ja’, zegt ze. ‘Maar nu gaat het beter.’

Bomma strijkt over Dienekes haar.

‘Hoe oud is uw kleindochter?’ vraagt de agente.

‘Dat kan ik zelf wel zeggen’, snibt Dieneke.

‘Ik ben tien, bijna elf. En Bas ook, we zijn een tweeling. En u hoeft niet te zeggen dat we niet op elkaar lijken, dat zegt iedereen al.’

‘Bas, hoe is het met jou?’ vraagt oma.

‘Goed,’ mompelt Bas.

‘We laten u alleen met uw kleinkinderen’, zegt de agente. Ze geeft een kaartje aan bomma. ‘U kunt ons altijd bellen.’

‘Gaat u de overvaller pakken?’ vraagt Bas.

‘We gaan ons best doen’, zegt de agente. ‘Maar het is erg moeilijk, want we hebben geen enkel spoor.’

Bas laat een blauwe wollen draad zien. ‘Yoek heeft een spoor gevonden.’

‘Die draad ligt hier misschien al langer dan vandaag.’

‘Nee,’ zegt Bas. ‘Ik heb gezegd dat hij naar sporen moest zoeken.’

‘Bewaar de draad dan maar goed.’

De verpleger en de agenten gaan weg.

‘Jullie kunnen beter naar huis gaan’, zegt bomma.

‘Ik wil even rusten.’

Meneer Toon

‘Hoe is de overvaller toch binnengekomen?’ vraagt mama zich hardop af, terwijl ze het ontbijt op tafel zet.

‘De buitendeur van het gebouw heeft een slot dat moeilijk open te krijgen is’, zegt papa. ‘De politie zou braaksporen gevonden hebben als de overvaller dat had geprobeerd. Het slot van het appartement van bomma is een fluitje van een cent. Met een bankkaart kun je er zo in. Bovendien hebben de deuren van de appartementen brievenbussen. Met een klee-hanger door de brievenbus krijg je het slot ook open. Ik zeg altijd tegen bomma dat ze het slot een extra keer moet omdraaien, maar dat vergeet ze soms.’

‘Alleen de bewoners hebben de sleutel van de buitendeur’, zegt mama.

‘Een inbreker hoeft alleen maar aan te bellen bij een van de appartementen. Meestal wordt er opengedaan en dan is hij in het trappenhuis.’

‘Bomma vraagt altijd eerst door de intercom wie er aan de deur staat’, zegt Dieneke. ‘Ze houdt niet van verkopers.’

‘Dat doen vast niet alle bewoners’, zegt papa.

‘De politie is geweest. Ze zullen de overvaller wel opsporen’, zegt mama.

‘Nou,’ zegt papa. ‘Daar zou ik maar niet al te veel vertrouwen in hebben. De politie heeft het druk en dit is een kleine zaak, een inbraakje.’

‘Bomma is wel gewond’, zegt Dieneke verontwaardigd.

‘Hoe triest ook, misschien krijgt de zaak daardoor nog enige aandacht.’

‘We moeten iets doen’, zegt Dieneke als de school uit is. ‘Eerst gaan we aan bomma vragen of ze de deur extra op slot heeft gedraaid. Daarna vragen we aan de andere bewoners of iemand heeft opengedaan voor een vreemde.’

‘Goed plan, maar ik moet eerst iets doen.’ Bas rent naar boven en komt beneden met de bankkaart van hun spaarrekening. ‘Het slot van onze voordeur is hetzelfde als dat van bomma. Ik ga proberen of ik het kan openen.’

‘Straks gaat de bankkaart kapot’, zegt Dieneke.

‘De bank geeft wel een nieuwe.’ Bas gaat de voordeur uit en klapt haar dicht.

‘Wacht even!’ Dieneke rukt de deur weer open en gaat ook naar buiten. Bas prutst de kaart tussen het slot en de deurstijl. Hij wrikt, trekt, wrikt weer en dan schiet het slot open.

‘Ik ga het bij bomma ook proberen, dan weten we hoe de overvaller is binnengekomen.’

Dieneke loopt hard de voortuin uit. ‘Wie het eerst is!’ Bas holt haar voorbij aan het eind van de straat, maar Dieneke zet er vaart in en ze haalt hem in. Vlak bij het appartement rent Yoek haar met gemak voorbij. ‘Yoek wint’, lacht Bas hijgend.

‘Oneerlijk.’ Dieneke haalt de sleutel tevoorschijn en gaat naar binnen.

Bas stopt Yoek in zijn zak en rent de trap op. ‘Nu ben ik eerst.’

Dieneke kan hem niet inhalen en doet rustig aan.

Als ze bovenkomt, wringt Bas de bankkaart al tussen de stijl en de deur van bomma. Wat hij ook probeert, de deur gaat niet open. ‘Bomma heeft de deur extra op slot gedraaid’, zegt hij tevreden en hij belt aan.

Het slot knarst en bomma doet open. Haar oog is nog blauwer, maar haar lip is bijna beter.

‘Hoe gaat het nu met je?’ vraagt Dieneke.

‘Goed hoor,’ zegt bomma. Dieneke slaat haar armen om bomma’s buik.

‘Had je gisteren de deur ook extra op slot gedraaid?’

Bomma schudt haar hoofd. ‘Stom, hè.’ Dan glimlacht ze. ‘Zo zie je maar weer, je bent nooit te oud om te leren. Dat overkomt me niet meer. Kom binnen. De roze koeken wachten op jullie.’

Bas eet maar één roze koek. ‘Ik laat Yoek even op de gang rennen’, zegt hij.

Dieneke vliegt overeind en gaat achter Bas aan. ‘Tot zo, bomma!’

Bas belt aan bij meneer Toon. Hij wacht even en dan belt hij nog eens.

‘Hij is niet thuis’, zegt Bas tevreden en hij neemt de bankkaart. Voorzichtig wrikt hij ermee tussen de deurstijl en dan gaat de deur open. Hij wil de deur weer dicht doen, maar Dieneke houdt hem tegen. ‘Ik ga kijken of ik het sieradendoosje kan vinden. Jij houdt de wacht.’

‘Niet doen’, fluistert Bas, maar Dieneke doet net of ze hem niet hoort.

In meneer Toons appartement staan een tv, een leunstoel, een klein tafeltje met daarop een grote plant en een ronde tafel met stoelen. Geen kast om te onderzoeken.

De slaapkamerdeur is open en Dieneke gaat naar binnen. Daar staat wel een kast, een grote, en een smal bed. Onder het bed staat er geen doosje. Ze trekt de kast open. Het is een hang-legkast. De planken zijn gevuld met ondergoed en truien, en er hangen overhemden en broeken. Het stinkt een beetje naar ... Ze kan er geen naam aan geven. Met tegenzin haalt ze een stapel kleren van de plank. Geen sieradendoos. Wat is dat? Stemmen bij de deur van het appartement! En een van die stemmen is van meneer Toon. Snel legt ze het stapeltje kleren terug. Ze kruipt tussen de overhemden en doet de kast zachtjes dicht. Het is donker in de kast. Alleen door een kleine kier tussen de deuren komt er licht. Dieneke rilt. Wat als meneer Toon een trui komt pakken? Ze had onder het bed moeten kruipen, daar hoeft hij niet te zijn. De deur van het appartement klapt dicht.

‘Waar was jij gisteren?’ vraagt meneer Toon. ‘Op school, waar anders?’ zegt een meisjesstem.

‘Ik dacht dat ik je op straat zag lopen toen ik sigaretten ging kopen’, zegt meneer Toon. ‘Er liep iemand met net zo’n trui als jij nu draagt. Niet iedereen heeft een zwarte trui met rode strepen.’

‘We hadden een paar uur vrij. Ik ben even iets gaan kopen in het winkeltje hier beneden.’

‘Dan heb je daar een heel eind voor moeten fietsen.’

‘Alleen dat winkeltje heeft van die lekkere kaneelbrokken.’

‘Ben je nog in mijn appartement geweest?’

‘Nee. Hoe zou ik binnen moeten komen als jij niet thuis bent? Ik heb geen sleutels. Waarom vraag je zo veel?’

‘Mijn buurvrouw is gisteren overvallen en haar sieraden zijn gestolen. Jij zegt altijd dat ze dure sieraden draagt.’

‘En nou denk je dat ik die gestolen heb? Nou, bomp. Ik lijk niet op jou. Het is niet mijn plan om in de gevangenis te belanden. Dat laat ik aan jou over.’

‘Dat zou ik ook maar doen.’

Zo, meneer Toon heeft dus in de gevangenis gezeten.

‘Weet je wat ik ook kwijt ben, Carla? Mijn horloge,’ zegt meneer Toon.

‘Het ligt vast op je nachtkastje of onder het bed.’

De stem van Carla klinkt dichtbij. Ze is in de slaapkamer.

Dieneke durft bijna geen adem meer te halen.

‘Ik heb overal gezocht’, zegt meneer Toon. Zijn stem klinkt zo duidelijk, hij staat vast voor de kast.

Dieneke duwt haar vuist in haar mond en drukt haar rug tegen de achterwand van de kast. Wat gebeurt er?

Het is stil, ze zijn vast weg.

‘Hier is je horloge, bompa. Het lag onder het bed, naast je zondagse schoenen.’

‘Ha, gelukkig. Ik ben heel blij dat het terecht is.’

De stem klinkt verder weg. Waarschijnlijk is meneer Toon in de woonkamer. Nu Carla nog.

‘Je mag me niet vals beschuldigen, bompa.’ Carla is ook in de woonkamer. ‘Ik jat niet, je moet me geloven.’

‘Hopelijk vangen ze de overvaller binnenkort.’

‘Een rat!’ Carla gilt hard en lang.

Dieneke hoort gerommel. Met een klap slaat de voordeur dicht.

‘Carla!’ schalt de stem van meneer Toon. ‘Het is vast die rat van ...’

De voordeur gaat weer open. Voetstappen. Meneer Toon is achter zijn kleindochter aan. Dieneke kruipt uit de kast. Ze maakt zich zo klein mogelijk, drukt zich tegen de slaapkamermuur aan en kijkt in de woonkamer.

‘Heb je die rat losgelaten, Bas?’ vraagt meneer Toon in de hal. ‘Carla! Het is die tamme ...’ De glazen deur naar het trappenhuis valt dicht. Meneer Toon en Carla zijn weg. Snel rent Dieneke naar de voordeur en ze sprint de hal in.

Bas wacht haar op. ‘Wat een stomme actie!’

Dieneke zucht diep. ‘Pfff... wat spannend.’

‘Heb je nog kunnen zoeken?’

‘Niet overal, maar meneer Toon denkt dat zijn kleindochter de dief is.’

‘Daarom wilde hij de politie niet bellen’, zegt Bas kalm.

‘Hij heeft het dus niet gedaan,’ zegt Dieneke. ‘Die kleindochter ... Dat weet ik nog niet zeker. Heb je haar gezien?’

Bas doet Yoek in zijn zak. ‘Ze heeft overal piercings en tatoeages.’

‘Als de draad die Yoek gevonden heeft een spoor is, dan heeft ze het niet gedaan. Ze droeg gisteren dezelfde trui als vandaag, een zwarte met rode strepen.’ Meneer Toon komt de hal weer in. Hij beent naar zijn appartement en gooit zonder iets te zeggen de deur dicht.

De deur van mevrouw Jansen gaat open. ‘Je hebt die rat toch niet losgelaten? Ik hoorde iemand gillen.’

‘Nee, hoor,’ zegt Bas.

‘Ik wil u wat vragen’, zegt Dienneke snel. ‘Hebt u toevallig gisterenmiddag de buitendeur opengemaakt voor iemand?’

‘Nee’, zegt mevrouw Jansen. ‘Ik krijg nooit bezoek.’

‘Niet voor bezoek, maar voor een vreemde mischien? Een meteropnemer of een belletjestrekker?’

‘Nee.’ Met een klap slaat ze de deur dicht.

‘Ze kan de overval niet gepleegd hebben’, zegt Dienneke. ‘Ze kan niet rennen.’

‘Meneer Geerts ook niet’, zegt Bas. ‘Hij zit in een rolstoel. Zijn buurvrouw zie ik altijd langzaam lopen, ik denk niet dat ze kan rennen.’

‘Maar ze kunnen wel de deur opengemaakt hebben. We gaan het vragen.’

Dieneke belt aan bij meneer Geerts en Bas bij zijn buurvrouw. ‘Nee,’ zegt meneer Geerts. ‘Ik doe alleen open als iemand door de intercom praat. Wil je me niet meer lastigvallen?’

De deur van zijn buurvrouw valt ook dicht. Bas komt naar haar toe. ‘De buurvrouw heeft ook niet opengedaan. Enkel meneer Peeters blijft over.’ ‘Wat doen jullie?’ vraagt bomma. Ze staat in de deuropening.

‘Niks’, zegt Dieneke. ‘Ik lust nog wel een roze koek.’ ‘We moeten alleen meneer Peeters nog aan de tand voelen’, fluistert Bas voor ze naar binnen gaan.

‘Straks als we naar huis gaan’, fluistert Dieneke terug. Als Dieneke de roze koek op heeft, vraagt ze: ‘Ken je de kleindochter van meneer Toon, bomma?’

‘Carla? Ik heb weleens met haar gepraat, toen meneer Toon op vakantie was. Zij gaf zijn planten water. Die zijn heel belangrijk voor hem, want ze zijn nog van zijn vrouw geweest.’

‘Hoelang is dat geleden?’

‘Een paar weken. Het meisje moest er ver voor fietsen, ze zit aan de andere kant van de stad op school.’

Ze kan de sleutels bij hebben laten maken terwijl meneer Toon op vakantie was, denkt Dieneke.

Als ze het appartement van bomma verlaten, zien ze een paar koffers in de hal. Meneer Peeters komt de lift uit met nog een koffer.

‘Hoe was de reis?’ vraagt bomma aan meneer Peeters. ‘Geweldig’, zegt meneer Peeters. ‘Drie weken is te kort om alles van India te zien, maar ik heb toch een aardige indruk.’

Dieneke kijkt naar Bas en schudt haar hoofd.

‘Hij is het dus niet’, zegt Bas als ze buiten zijn.

‘Wie dan wel?’

‘Carla is wel een heel eind komen fietsen om kaneelbrokken te kopen. Zij is het meest verdacht, ook al droeg ze geen blauwe trui. Ze kan de sleutels hebben laten bijmaken terwijl meneer Toon op vakantie was.’

Bas zucht diep. ‘Misschien komen we er nooit achter wie het geweest is.’

‘We moeten Carla’s tas te pakken zien te krijgen, om te kijken of er sleutels in zitten.’

‘Het kan lang duren voor ze weer op bezoek komt,’ zegt Bas.

‘We gaan gewoon iedere dag kijken.’

De rugzak

Mevrouw Jansen staat voor bomma's deur met bomma te praten als Dieneke en Bas een week later de hal in komen. 'Wat fijn dat jullie er zijn!' roept bomma uit en ze kust hen allebei. 'Ik ga mijn kleinkinderen vermaken', zegt ze tegen mevrouw Jansen. Snel duwt ze Dieneke en Bas naar binnen, ze doet de deur dicht en leunt ertegenaan. 'Hé, hé, dat mens houdt niet op met kletsen. Doodvermoeiend.'

'Waarom laat je haar niet binnen? Dan hoef je niet de hele tijd te staan.'

'O, nee! Dan blijft ze een hele dag zeuren over haar kwaaltjes. Geen denken aan.'

'Goed dat we net kwamen', zegt Bas. 'Vind je niet, Yoek?'

'Het is lief dat jullie deze week iedere dag zijn langsgeweest, maar het is niet nodig hoor. Het gaat goed met me en een overvaller komt niet meer binnen. Ik draai nu altijd de deur extra op slot.'

Bomma loopt naar de keuken. 'Wat willen jullie drinken?'

Dieneke loopt achter bomma aan. Ze ziet er kaal uit zonder halsketting en ringen.

‘Je sieraden moeten gevonden worden, bomma.’

‘Die heeft de dief al lang verkocht. Waarschijnlijk liggen ze bij het pandjeshuis.’

‘Wat is het pandjeshuis?’

‘Tegenwoordig heet het anders, *pawnshop* of *cash converters*. Vroeger heette het *lommerd* of *pandjeshuis*. Je kunt er geld lenen, maar dan moet je wel een onderpand hebben. Juwelen of een apparaat of kunst. Als je het geld terugbetaalt, krijg je het onderpand terug. Als je te laat bent met terugbetalen, verkoopt het pandjeshuis je onderpand aan andere mensen. Tegenwoordig kun je er ook spullen verkopen, zoals bij een tweedehandswinkel. Dan hoef je het geld niet terug te betalen. Dieven hoeven de spullen niet terug, die verkopen ze.’

‘Maar ... dan gaan we toch zoeken in het pandjeshuis!’ zegt Dieneke. ‘Kom mee, bomma.’

Bomma kijkt haar aarzelend aan. ‘Eigenlijk is dat wel een goed idee. Er is er eentje drie straten verderop.’

We kunnen gaan kijken, maar als de dief slim is, heeft hij ze in een andere stad naar het pandjeshuis gebracht.’ Ze pakt haar sleutels, doet haar jas aan, opent de voordeur en leunt tegen de deurstijl. Opeens is ze lijkbleek.

‘Wat is er, bomma?’ vraag Dieneke ongerust.

‘Niets bijzonders’, brengt bomma uit. ‘Sinds de overval is het moeilijk voor me om de deur uit te gaan.’

‘Ben je bang?’

Bomma glimlacht. ‘Doodsbang’, geeft ze toe. ‘Het gaat wel weer over. Tijd heelt alle wonden.’

‘Ik ga eerst’, zegt Bas. ‘Yoek en ik kunnen iedere overvaller verslaan, dat weet je toch?’

‘Dat weet ik schat, maar misschien een andere keer.’

‘Wie doet je boodschappen?’ vraagt Dieneke.

‘Meneer Toon. Hij moet toch boodschappen doen voor zichzelf, dus hij vindt het geen moeite.’

‘Wij kunnen het ook doen.’

‘Dat weet ik, schatten. Het zou fijn zijn als jullie een half brood voor me halen. Dat ben ik vanmorgen vergeten te vragen aan meneer Toon.’

Als ze op straat komen, zit Carla naast de buitendeur.

Haar rugzak staat naast haar op de grond en ze rookt een sigaret. Meteen als ze de tweeling ziet, legt ze haar vinger tegen haar lippen. ‘Tegen niemand zeggen hoor! En houd de deur even open.’

Dieneke trekt de deur dicht. ‘Ach, net te laat.’

‘Maak ze dan weer open. Jij hebt toch een sleutel?’

‘Die is alleen voor ons’, zegt Dieneke vinnig.

‘Bomma wil niet dat we iemand anders binnenlaten.’

‘Flauw.’

‘Is jouw bompa niet thuis?’ vraagt Bas. Carla dooft de sigaret en wuift de rook weg. ‘Weet ik niet, ik heb nog niet gebeld.’

Bas werpt een blik op Dieneke en hij kijkt lang naar de rugzak. ‘Je bent de vorige keer zo geschrokken van Yoek’, zegt hij. ‘Dat hoeft niet, hoor. Yoek is heel lief.’ Hij zet Yoek op de stoep.

‘Zit, Yoek.’ Yoek gaat zitten.

‘Rol.’

Yoek rolt op zijn rug en draait dan weer op zijn buik.

‘Wat leuk’, zegt Carla. ‘Ik wist niet dat je een rat als huisdier kon houden. Kan hij nog meer kunstjes?’

‘O, ja, een heleboel.’

Dieneke snapt het plan. Terwijl Yoek kunstjes doet, moet zij in de rugzak zoeken naar sleutels.

Yoek duikelt en loopt over de stoeprand. Carla schuift naar voren en lijkt haar rugzak helemaal vergeten te zijn. Dieneke maakt de gesp los en werpt er een blik in.

Boeken, zakdoeken en een zakje kaneelbrokken. Geen sleutels, maar die kunnen naar onderen gezakt zijn. Carla schuift nog wat naar voren. Dieneke pakt de onderkant van de tas en draait hem om. De boeken, kaneelbrokken, een puntenslijper en een paar stiften rollen over de stoep. Geen sleutels. Als Carla ze heeft laten bijmaken, dan heeft ze die nu in elk geval niet bij zich.

‘Wat doe je?’ roept Carla verschrikt uit.

‘Ik trapte per ongeluk tegen je tas’, zegt Dieneke.

‘Sorry, ik ruim het voor je op.’

‘Dat doe ik zelf wel, oen’, moppert Carla en ze begint haar spullen op te rapen.

‘Dan gaan wij nu naar het pandjeshuis’, zegt Bas.

‘Kijken of de dief bomma’s sieraden naar daar heeft gebracht.’

‘Het pandjeshuis?’ zegt Carla op een minachtende toon. ‘Denk je echt dat een dief daar spullen naartoe brengt? Tegenwoordig zet een zichzelf respecterende dief gestolen sieraden op het internet.’

Ze pakt haar mobiel uit haar broekzak. ‘Zal ik even voor jullie kijken?’

Ze tikt een paar keer op het scherm.

‘Kijk, dit zijn sieraden die worden verkocht. Kijk maar even mee of jullie die van je bomma zien.’

Dieneke pakt de mobiel aan en schuift met haar vinger over het scherm van het ene sieraad naar het andere. ‘Zijn al die sieraden gestolen?’ vraagt ze. ‘Het zijn er honderden.’

‘Zeker de helft.’ Carla staat op en duwt op de bel van haar grootvader.

‘We moeten gaan’, zegt Bas. ‘We vragen aan papa of hij straks kijkt.’

Dieneke staat op en geeft met tegenzin de mobiel terug aan Carla. ‘We gaan eerst naar de bakker en dan naar het pandjeshuis.’

‘Daar hoef je echt niet naartoe te gaan’, zegt Carla. ‘Ik denk trouwens dat jullie niet binnen mogen. Volgens mij moet je boven de 18 zijn.’

‘De bakker heeft geen brood meer als we nog langer wachten’, zegt Bas.

Carla duwt nog eens op de bel van haar grootvader. ‘Bompa is niet thuis.’ Dan belt ze aan bij meneer Peeters.

‘Ja!’ klinkt er uit de intercom.

‘Ik ben het, Carla. Bompa doet niet open. Misschien is hij in de slaapkamer, daar hoort hij de bel niet.’

De deur zoemt. Carla drukt ertegenaan. ‘Lekker puh’, zegt ze voor ze naar binnen gaat

‘Carla is geen onbekende’, fluistert Bas. ‘Iedereen kent haar.’

‘En ze wil niet dat we naar het pandjeshuis gaan’, vult Dieneke aan.

‘Daar gaan we dus wel naartoe’, zegt Bas en hij grinnikt.

Het pandjeshuis

Bas en Dienneke lopen door de straat tot ze *pawnshop* zien staan.

‘Daar is het!’ roept Dienneke uit. ‘Oma had gelijk. Het heet niet langer *pandjeshuis*.’

‘Kinderen alleen onder begeleiding’, leest Bas hardop. ‘Hoe wist Carla dat?’

‘Ze moet hier eerder geweest zijn’, fluistert Bas. Ze leunen tegen de muur naast de deur. ‘Hopelijk duurt het niet lang’, zegt Dienneke.

‘Bij het museum lukte het ook’, grinnikt Bas. ‘We komen wel binnen.’

Aan het eind van de straat loopt een mevrouw met een tas. Ze is oud genoeg om hun moeder te zijn. Als ze nu maar bij het pandjeshuis moet zijn! denkt Dienneke. Gespannen wacht ze af.

De vrouw loopt het pandjeshuis voorbij.

De straat is verder leeg. Wie weet hoelang ze nog moeten wachten.

‘Misschien komen hier niet veel mensen’, zegt Bas zacht, terwijl hij het halve brood aan Dienneke geeft.

‘Draag jij dat maar, Yoek heeft honger en probeert de zak kapot te bijten.’

De vrouw draait zich om en loopt terug. Ze kijkt naar het uithangbord, kijkt nog eens en loopt dan naar de deur.

Bas haast zich om de deur voor haar open te houden. De vrouw gaat naar binnen. Dieneke gaat samen met Bas achter haar aan.

Het pandjeshuis is veel groter dan het van buiten lijkt. Overal staan uitstalkasten met spullen, een trompet, vazen, beelden en apparaten. In vitrines liggen sieraden uitgestald, heel veel sieraden. Achter de balie staat een oudere man, dat moet de baas van het pandjeshuis zijn. De vrouw loopt de zaak door naar de balie en begint met hem te praten.

‘Ik begin achteraan, jij vooraan’, fluistert Dieneke.

Na tien vitrines glinstert het voor Dienekes ogen. Zo nu en dan moet ze haar ogen even dichthouden, anders kan ze het ene sieraad niet meer van het andere onderscheiden. Bas komt steeds dichterbij. Ook hij heeft nog niets gevonden. Misschien weet hij niet goed hoe ze eruitzien, hij kijkt niet zo vaak in bomma’s sieradendoos.

Dan moet ze zijn vitrines ook nog doen.

Hé! Dat zijn toch ...?

Dieneke knijpt haar ogen dicht en kijkt nog eens. Dat zijn bomma's oorbellen! Dieneke buigt zich over de kast heen. De oorbellen moeten tien kleine diamantjes hebben en eentje ervan zit een beetje los. Dat kan ze alleen zien als ze de achterkant kan bekijken.

'Wat doen jullie hier?' vraagt een zware stem.

Dieneke draait zich om. De baas staat achter haar.

'We ...' zegt Dieneke en ze kijkt de zaak rond.

De vrouw die hun moeder moest voorstellen, is weg.

'Ik wil die oorbellen graag van dichtbij bekijken', zegt Dieneke en steekt haar neus zover mogelijk in de lucht om groter te lijken. 'Mijn bomma is binnenkort jarig.'

'Die oorbellen kun jij niet betalen, meisje.'

'Dat weet u helemaal niet. Bas en ik hebben heel veel geld. Onze vader is miljonair.'

De man neemt haar van top tot teen op. 'Zo zie je er niet uit.'

'We zijn naar school geweest en daar willen we gewoon lijken, anders worden we gepest.'

‘Jullie mogen hier helemaal niet komen. Breng die rijke vader van je de volgende keer mee, dan laat ik de oorbellen zien.’

‘Zijn die oorbellen gestolen en wilt u ze daarom niet laten zien? Ik herinner me dat mijn bomma zulke oorbellen had.’

‘Ik koop geen gestolen goederen’, zegt de baas. ‘En nu wegwezen.’

Bas grijpt Dienekes hand en trekt haar mee naar buiten.

‘We gaan naar de politie’, zegt Bas als ze buiten staan.

Diamanten oorbellen

‘Waar zijn jullie al die tijd geweest?’ vraag bomma als ze het brood aanpakt. ‘Ik was ongerust.’

Dan ziet ze de agente in de hal staan. ‘Hebben jullie iets misdaan?’

‘Nee, bomma. We zijn bij het pandjeshuis geweest en toen bij de politie’, zegt Dieneke. ‘De agente gaat met ons mee naar het pandjeshuis. Ik heb jouw oorbellen daar gezien, je weet wel, die met die diamantjes. Met de agente erbij durf je toch wel naar buiten?’

‘De auto staat voor de deur’, zegt de agente. ‘U hoeft niet bang te zijn.’

Bomma zucht en pakt haar jas.

‘Gaat het, bomma?’ vraagt Dieneke als ze bij het pandjeshuis staan. ‘Je ziet zo bleek.’

‘Als het mijn oorbellen zijn, wil ik ze terug’, zegt bomma en ze doet de deur van het pandjeshuis open.

‘Hier liggen ze’, zegt Dieneke en loopt naar de vitri-
nekast. ‘Ach, ze zijn weg!’

De agente loopt naar de baas achter de balie. ‘Waar zijn de oorbellen?’ vraagt ze.

‘Welke oorbellen?’

‘Ook goed’, zegt de agente. ‘Dan haal ik een huiszoekingsbevel. Tot over een uurtje, dan komen we met een paar man de hele zaak onderzoeken. Wie weet wat we vinden! Als het geen oorbellen zijn, dan vast een paar andere gestolen goederen.’ Ze loopt naar de deur.

‘Wacht even!’ roept de baas. Hij duikt onder de balie en haalt de oorbellen tevoorschijn. ‘Kijkt u maar even, mevrouw’, zegt de agente. Bomma loopt naar de balie. Ze draait de oorbellen om en wijst op het haakje dat niet goed om een van de diamantjes zit. ‘Het zijn mijn oorbellen.’ ‘Genoeg reden om toch een huiszoekingsbevel te halen om uw andere sieraden te zoeken.’ ‘Ik heb ze echt niet! Alleen deze oorbellen heb ik gekocht. De vrouw die ze bracht had meer sieraden, maar ze vroeg er te veel voor. Voor deze oorbellen heb ik veel geld betaald. Die vrouw leek betrouwbaar, geen dief.’

‘Hoe zag de vrouw eruit?’ vraagt de agente. ‘Een grijze dame met blauwe ogen. Ze droeg een bloemetjesjurk.’ Hij wijst naar bomma.

‘Ongeveer van de leeftijd van mevrouw.’

‘Liep ze met een looprek?’ vraagt Dieneke.

Langzaam schudt de baas zijn hoofd. ‘Ik weet zeker van niet.’ Hij wijst naar de oorbellen. ‘Ik wil ze met plezier terugverkopen, mevrouw.’

De agente pakt haar mobiele telefoon. ‘Ik bel even naar het bureau om te zeggen dat ze hier een heler kunnen oppakken. Iemand die gestolen goederen koopt en verkoopt, is strafbaar en gaat een paar jaar de cel in.’

‘Het was een grapje’, zegt de baas snel. Hij geeft de oorbellen aan bomma.

Ze doet ze meteen in haar oren. ‘Nu kan ik ze niet verliezen’, zegt ze en ze glimlacht.

‘Gaan jullie maar vast naar de auto’, zegt de agente. ‘Ik heb hier nog een appeltje te schillen.’

Logeren bij bomma

‘Carla was de dief niet’, fluistert Dieneke tegen Bas als ze weer naar het appartement rijden.

‘Gelukkig maar’, fluistert Bas terug. Maar wie is de dief dan?’

‘Die vrouw bij wie jij hebt aangebeld.’

‘Mevrouw Maes.’

‘Mevrouw Jansen kan het niet geweest zijn, ze heeft een looprek. Het moet mevrouw Maes zijn.’ Bomma trekt wit weg. ‘Dat wil zeggen dat de overvaller twee appartementen bij me vandaan woont!’ Aan bomma’s oren mankeert niets, denkt Dieneke.

‘Het is onwaarschijnlijk dat de overvaller in het appartement woont’, zegt de agente. ‘Morgen komt de baas naar het bureau om een robotfoto te maken en dan weten we het zeker.’

‘Kunt u de baas niet meenemen naar hier en even aanbellen bij mevrouw Maes? Ze loopt altijd langzaam, maar misschien kan ze wel rennen.’

‘Dat mag de politie niet zomaar doen’, zegt de agente en ze stopt bij het appartement.

‘Maak u maar niet zo ongerust, mevrouw. De overvaller weet dat er bij u niets meer te halen valt.’

‘Ik stoorde de overvaller door thuis te komen’, zegt bomma, terwijl ze uitstapt. Ze opent de buitendeur en drukt op de knop van de lift. ‘Ik blijf gewoon wakker vannacht.’

‘Weet je wat, bomma?’ zegt Bas. ‘Wij blijven logeren. Yoek hoort het meteen als er iemand binnenkomt.’

Bomma kijkt even bedenkelijk. ‘De overvaller is wel sterker dan Yoek.’

‘Dat wel, maar Yoek maakt ons wakker en dan kunnen we de overvaller met zijn drieën wel aan.’

Bomma glimlacht. ‘Ik vind het fijn als jullie blijven slapen. Ik zal naar jullie papa en mama bellen.’

Mevrouw Jansen staat in de hal met haar looprek. Ze trekt een verbaasd gezicht als ze bomma ziet en gaat haar appartement in.

Dieneke kan niet slapen. Het moet mevrouw Maes zijn, denkt ze. Hoe kan ik dat bewijzen? Ineens zit ze recht overeind. ‘De draad die Yoek gevonden heeft.’

‘Wat?’ vraagt Bas, die naast haar op de logeerbank ligt.

‘Yoek moet naar een blauwe draad zoeken in het appartement van mevrouw Maes. Als er geen losse draad is, dan kan hij een stukje van een trui of vest afknagen.’

Bas slaat de dekens van zich af. ‘Kom mee.’

Dieneke kijkt om de hoek van de slaapkamerdeur. Bomma ligt heerlijk te slapen. Ze snurkt een beetje.

Bas staat al in de hal bij de deur van mevrouw Maes.

Hij laat Yoek de blauwe draad zien. ‘Zoek’, zegt hij zacht en hij laat Yoek door de brievenbus kruipen.

Het duurt lang voor Yoek zijn kopje weer door de brievenbus steekt. Hij heeft geen draad.

‘Jammer’, zegt Dieneke. ‘Nu weten we het nog niet zeker.’

Yoek laat zich uit de brievenbus vallen en rent naar het appartement van mevrouw Jansen. Hij springt omhoog, maar kan net niet bij de brievenbus.

Bas tilt Yoek op en de rat verdwijnt in het appartement. Na een paar minuten is hij terug met een klein stukje blauwe draad.

‘Toch mevrouw Jansen?’ fluistert Dieneke.

‘Ze kan niet rennen’, zegt Bas. Hij ziet er teleurgesteld uit. ‘Yoek heeft zich toch vergist toen hij de eerste draad vond in bomma’s appartement. Hij was niet van de inbreker.’

‘Maar hoe komt die draad daar dan? Bomma laat mevrouw Jansen nooit binnen.’

‘Laten we maar gaan slapen’, zegt Bas. ‘Morgen weet de politie meer.’

Dat is wel het beste, maar Dieneke is klaarwakker. Het lukt in geen honderd jaar om te slapen.

Hé! Wat is dat? In het appartement van mevrouw Jansen klinkt gestommel. De sleutel knarst in het slot. Ze kunnen nooit meer op tijd in het appartement van bomma komen. Dieneke trekt Bas mee naar het trappenhuis.

Voorzichtig kijkt ze om de hoek in de schemerige hal. Mevrouw Jansen komt naar buiten. Ze heeft een bloemetjesjurk aan en ze loopt zonder rek. In haar hand heeft ze een tas. Met flinke passen stapt ze in de richting van de glazen deur. Dieneke duikt in elkaar als de deur opengaat. Ze zijn ontdekt!

Bas staat op en geeft een wilde schreeuw.

Mevrouw Jansen laat de tas vallen.

De doos met bomma's sieraden valt eruit. Mevrouw Jansen staat even met haar hand voor haar mond. Dan bukt ze zich en ze raapt de doos op.

‘Snel’, zegt Bas en hij trekt Dienneke mee de trap af.

Mevrouw Jansen kan vast niet rennen, denkt Dienneke. Dan wordt ze bij haar pyjamajas gegrepen.

‘Ik heb je zus, jongeman’, klinkt de stem van mevrouw Jansen. ‘Ik zou maar stoppen, anders doe ik iets heel vervelends met haar.’

‘Wegwezen!’ roept Dienneke.

‘Als je nog een keer roept, gooi ik je van de trap af’, zegt mevrouw Jansen dreigend. Dienneke probeert zich los te trekken, maar mevrouw Jansen pakt haar bij haar arm en knijpt zo hard dat Dienneke kermt van de pijn. Bas staat onder aan de trap stil.

‘Dus jullie bomma is naar het pandjeshuis geweest en heeft haar oorbellen gevonden’, zegt mevrouw Jansen. Ze schudt Dienneke heen en weer alsof ze een deken is die uitgeklopt moet worden. ‘Jullie zouden je niet overal mee moeten bemoeien.’

Ze trekt Dienneke mee de trap af en grijpt Bas bij zijn haar. ‘Een bed zien jullie niet meer vanavond.’ Ze lacht vals.

‘Het is voor jullie te hopen dat ze jullie ooit vinden in mijn bergruimte. Mij maakt het niet uit, hoor. Ik stap zo in de trein en niemand ziet me hier ooit nog terug.’ Ze sleept hen allebei naar de deur die naar de bergruimten leidt. Dieneke is duizelig. De tas met de doos sieraden slaat steeds tegen haar ribben en door het geschud kan ze nauwelijks nadenken.

Het mes tegen de keel

Het is schemerig in de gang naar de bergruimten. Er branden maar een paar lampen die niet zo veel licht geven. Dienes arm schuurt langs de ruwe muur. De tranen schieten in haar ogen van de pijn. Wat is die mevrouw Jansen sterk! Ze zag er zo zwak uit met dat looprek. Dieneke stribbelt tegen, maar ze wordt meegesleept.

Daar is de deur van de bergruimte van bomma. Die van mevrouw Jansen kan niet ver meer zijn.

‘Ik wil niet opgesloten worden!’ schreeuwt Dieneke. ‘Help!’

Mevrouw Jansen grijpt haar bij de haren. ‘Houd je mond, kleine druiloor.’

Ze gaat weer verder. Ver kan het niet meer zijn. Ineens gaat het licht aan. Mevrouw Jansen draait zich om en Dieneke en Bas ook. Aan het eind van de gang staat bomma met Yoek op haar schouder.

‘Ga weg!’ roept mevrouw Jansen. ‘Ga weg of een van je kleinkinderen overleeft het niet.’ Ze laat Bas los en geeft hem een duw. Dan haalt ze een zakmes uit haar bloemetjesjurk.

Het klapt open en mevrouw Jansen zet het tegen Dienes keel. Het staal prikt in haar huid.

U doet me pijn, wil Dieneke zeggen, maar er komt geen geluid uit haar keel. Behalve het plafond ziet ze niets. Mevrouw Jansen houdt haar hoofd strak omhoog aan haar haar. Het doet vreselijk pijn. Dienes benen worden slap. Ze kan maar net blijven staan. ‘Ga je weg of moet ik haar echt de keel doorsnijden?’ vraagt mevrouw Jansen.

‘Dat kun je doen,’ zegt bomma doodkalm. ‘Erg slim is het niet. Voor diefstal krijg je geen grote straf, voor moord wel. Bovendien zal de politie een kindermoordenares met man en macht zoeken. Daar is geen ontsnappen aan.’ Mevrouw Jansen zwijgt. ‘Laat Dieneke los’, gaat bomma verder. ‘Neem die sieraden mee en verdwijnt voor de politie hier is.’ ‘Ga weg uit de gang’, zegt mevrouw Jansen. ‘Als ik je in het trappenhuis zie, vermoord ik je kleinkind toch nog.’

‘Kom Bas’, zegt bomma.

Dieneke denkt dat ze weg zijn, want mevrouw Jansen duwt haar in de richting van het trappenhuis.

Dan is het mes weg van haar keel, want mevrouw Jansen doet de deur open.

Dieneke krijgt een harde duw. Ze struikelt en valt tegen de onderste tree aan.

Als ze is opgestaan, is mevrouw Jansen verdwenen. Bomma komt de trap af. 'Dieneke!'

'Ik leef nog', zegt Dieneke.

'Dat mens mag niet ongestraft weglopen', zegt Bas.

Hij rent naar de buitendeur en rukt ze open. Buiten staat mevrouw Jansen met haar handen omhoog. Twee agenten staan bij een politiewagen met getrokken pistool.

'Ik heb de politie nog gebeld toen Yoek me wakker maakte', zegt bomma.

Mevrouw Jansen krijgt handboeien om. Bomma loopt naar haar toe als ze in de politieauto zit.

'Waar wilde je naartoe vluchten?' vraagt bomma.

'Dat weet ik niet!' schreeuwt mevrouw Jansen.

'Maar ik moest weg. Morgen word ik sowieso uit het appartement gezet, omdat ik de huur allang niet meer heb betaald. Ik had geld nodig om ergens anders te gaan wonen.'

'Dat spijt me', zegt bomma.

Ineens lopen er tranen over de wangen van mevrouw Jansen. ‘Ik dacht dat de huisbaas me hier zou laten wonen als ik slecht ter been was. Maar hij heeft geen medelijden met me.’

‘Liep je daarom met dat looprek?’ vraagt bomma.

‘Het hielp niet’, snikt mevrouw Jansen.

Een agent slaat de deur dicht en de politieauto rijdt weg.

Dieneke zucht opgelucht. ‘Nu kun je rustig slapen, bomma. De overvaller is gepakt.’

Woordzoeker

Welke woorden uit het verhaal passen bij deze omschrijvingen?

Zoek ze in het woordrooster.

Omschrijvingen:

- Angstig
- Edelsteen
- Heel rijk iemand
- Knaagdier
- Looprek
- Juweel
- IJzeren staafje om een deur mee te openen
- Twee broers of zussen die even oud zijn
- Mes dat je kunt inklappen en meenemen

T	D	F	X	V	S	S	I	V	D
S	L	E	U	T	E	L	T	I	M
J	T	R	P	R	A	T	A	L	I
D	W	N	O	J	P	M	N	K	L
A	E	U	G	L	A	V	O	H	J
N	E	A	I	N	L	K	R	A	O
F	L	Y	T	C	A	A	P	L	N
Q	I	Z	P	I	L	B	T	O	A
V	N	Z	A	K	M	E	S	O	I
P	G	D	A	A	R	E	I	S	R

**‘Eerlijkheid is het eerste hoofdstuk
in het boek der wijsheid.’**

Thomas Jefferson (1743-1826), Amerikaanse president,
filosoof en kunstenaar

Op www.uitgeverijaverbode.be/vlaamsefilmpjes
vindt u werkbladen met inhoudsvragen,
open opdrachten, spelletjes ... bij het verhaal.
U vindt er ook de oplossing van de woordzoeker.

VLAAMSE FILMPJES • MAANDELIJKS

• Inlichtingen en bestellingen

Voor België: Uitgeverij Averbode nv, Postbus 54, 3271 Averbode. Tel. +32 (0)13 78 01 16 - fax +32 (0)13 78 03 83 - basisonderwijs@uitgeverijaverbode.be
- website: www.uitgeverijaverbode.be

Voor Nederland: Vlaamse Filmpjes, Postbus 54, 3271 Averbode, België. Tel. +31 (0)499 788116 - e-mail: info@uitgeverijaverbode.nl
- website: www.uitgeverijaverbode.nl

• Verantwoordelijke uitgever: Filip Noël, Abdijstraat 1, 3271 Averbode

• Gedelegeerd bestuurder: Barbara Vangheluwe

ISSN 0773-1027 • Deze uitgave ondersteunt de actie van OVAM, die het milieu wil beschermen door het optimale hergebruik van papier aan te moedigen. Dit tijdschrift heeft een grote documentaire waarde. Daarom roept het zijn lezers op het zo veel mogelijk te bewaren. De lezers die het blad niet bewaren, vragen wij het op een milieuvriendelijke manier te verwijderen. Dat kan bijvoorbeeld via de daartoe bestemde afzonderlijke papierophaling of papiercontainers in uw gemeente.

Het binnenwerk van dit tijdschrift wordt gedrukt op 100 % gerecycleerd papier.

De levering van de producten die in dit nummer worden aangeboden gebeurt normaal binnen de week na ontvangst van uw bestelling. Mocht het product in herdruk zijn of uitverkocht zal de koper hiervan worden verwittigd. U hebt 14 werkdagen bedenktijd. Indien u van de aankoop zou afzien, vragen wij u de zending in de originele verpakking en met een voldoende frankering terug te zenden naar Uitgeverij Averbode nv, PB 54, 3271 Averbode.

De persoonlijke gegevens die door u verstrekt worden, worden door Uitgeverij Averbode nv en Uitgeverij Averbode|Erasmie nv, p 54, 3271 Averbode, gebruikt om u op de hoogte te houden van hun activiteiten en uitgaven. Op eenvoudig verzoek kunt u uw gegevens inkijken en eventueel verbeteren.

Onder voorbehoud van alle rechten. Niets uit deze uitgave mag worden overgenomen, gereproduceerd, verspreid of op andere wijze meegedeeld aan het publiek zonder uitdrukkelijke voorafgaandelijke toestemming van de uitgever. Niet-gevraagde manuscripten worden niet teruggestuurd.

Vlaamse Filmpjes is een publicatie van Uitgeverij Averbode nv. Andere tijdschriften van Uitgeverij Averbode nv voor dezelfde leeftijd: Zonneland (tijdschrift) en Samuel (gelooftijdschrift).

Webshop: www.uitgeverijaverbode.be/bestelboekenboot

Vlaamse Filmpjes, Postbus 54, 3271 Averbode

- **Hoofredactie:** Sonja Wuytens
- **Coördinatie:** Kathleen Schuyten
- **Eindredactie:** Gitta Van Reeth
- **Taaladviseur:** Roger Vanbrabant

- **Archief:** Greet Van Dessel
- **Prepress:** Chris Beelen
- **Artdirector:** Guido Goris
- **Vormgeving:** Katrien De Waele

© O.M.B.

Olga Maria Berger woont in Geldrop en schrijft spannende verhalen en boeken voor kinderen en volwassenen. Bij Uitgeverij Van Tricht is haar trilogie 'Vluchten voor de oorlog' verschenen, voor kinderen vanaf 12 jaar. In 2014 schreef ze het Vlaamse Filmpje 'Honger in Homs'. Ze heeft vier kinderen en vijf kleinkinderen, en is redactrice bij een kleine krant, waarvoor ze ook columns schrijft. Wil je meer weten over haar en haar boeken, kijk dan op www.olgamariaberger.com.

In de kamer zit bomma op een stoel. Haar handen zijn met een touw vastgebonden aan de leuning en er zit een groot stuk ducttape op haar mond geplakt. Voor haar ogen heeft ze een sjaal. 'Bomma!' gilt Dieneke. Meneer Toon knielt naast de stoel. Hij maakt de sjaal los en trekt de plakband van bomma's mond. Nu ziet Dieneke dat bomma een blauw oog heeft en een dikke lip. 'Haal een schaar', zegt meneer Toon tegen haar. 'We moeten haar losmaken.'

Met tekeningen van Stieven van der Poorten

diefstal
oma
huisdier